

BSH-1

B 92

NONDA BULKA

SODITJE

19

6

4-10

TERANË, 1957

891.983-1

B 92

NONDA BULKA

5

8 PF-1
Bul 92

~~24829~~

BIBLIOTEKA E SHETIT
GJIROKASTER

SODITJE

899 1 r

NDËRMARRJA SHTETËRORE E BOTIMEVE

TIRANË, 1957

Flet Partia

Kur sulmonte pik'e djalit
 Majë malit,
 Dhe kur pisha e vandalit
 Digjte foshnjatë në djep,
 Dil një zë nga palc'e tokës
 Shqipëtare,
 Dhe përplasësh mbi armikun
 Si batare:
 «—Bjeri më të lumtë dora,
 Bëja fora!
 Jam me ty si mish e thua,
 Mos u trëmb se më ke mua.»—
 Kush flit kështu, ndërsa fryn
 E çfryn stuhija?
 Flit Partia!

Dhe kur hasmi i xhalavitur,
 Shkumëzonte i lebetitur,
 Dhe me thik'e me litar,
 Çdo pëllëmbë dhe një var...
 Kush buçit përmes tërmetit
 Mu si dallg'e fort'e detit:
 «Popull mos iu trëmb stuhisë,
 Po agon dit' e lirisë!
 Ishte zëri i Partisë.

Mbi gërmadhat ndriti djelli,
Mijra yj xixëllon qjelli
Ç'u përmbys kjo bot'e vjetër,
Duhet ngritur bota tjetër,
Bota jonë, pa padronë!
Cep më cep buçet jehona,
Oshëtin dhe mal dhe det.
Përsëri Partia flet!

Ja! Në fshat llamburit dritë,
Dhe shkëmbinjtë po rrëzohen
Thellë që nga themelitë!
Djersë, këngë në çdo hap
Edhe lumi u bë zap!
Pa u thanë plot moçale,
Pa u çanë plot kanale,
Dhe po ngrihen mbi lumenj
Hidrocentrale.

Kush i dha vrull punëtorit?
Kush i dha zjarr kraharorit
Të lëvizë pistoletin,
Goxha shkëmb ta hedhë n'erë?
Kush po sjell ndër ne pranverë,
Një pranverë të paparë
Tjetër herë?

Buzë Vjosës, anës Bunës
Lavdi Ty, Parti e Punës!

Në agim të Komunizmit¹⁾

Dy lumenjtë gjarpërojnë,
Njeri tjetrit drejt i shkojnë.
Dhe me vrull po përqafohen,
Kur takohen.
I flet Vollga lehtë-lehtë,
Donit t'qetë:

«—S'po më dukesh aq i qetë,
Siç të quajnë shkrimtarë
Dhe poetë!
Vala jote po gjëmon;
I rrëmbyer shtratin tim
Sot po sulmon!—»

«—Vollga, Vollga lum'i gjerë,
Zërin tënd shpesh e kam ndjerë,
Kur në stepat suferina
Ulërinte,
Gjer në gjirin tim arrinte.
Namin kam se jam i qetë,
Ujrat rrjedhin si rrufe
Siç po shkon dhe bot'e re.
Vala ime në vrapim
Seç këndon lavdi, fitim.
Po ti Vollgë, si ke shkuar?—»

«—Shpesh në shekujt e kaluar,
Vala ime ka rënuar,

1) Me rastin e hapjes së kanalit Vollga-Don.

Kur me qindra mija sklevër,
Të damkosur,
Mbi kto ujra zvarrë-zvarrë,
Gjoksat lidhur me litarë,
Nën kamzhikun e tiranit,
Hiqnin barkat Car-Sulltanit.
Në Tetor shtatëmbëdhjetë,
Shkrepëtimë vetëtimat
E rrufetë,
Jo nga qjelli, jo nga retë,
Po nga toka e zhuritur!
Vegjelia e uritur,
Ishte ngritur.
Zbardhëllo! Ylli Leninit
Llamburiti.
Dhe nga maja e Kremlinit,
Botën ndriti.—»
Ja pret Doni me habi:

«—Është e njejta histori,
Është e njejta mrekulli,
Gjatë brigjevet të mij!
Kur Lenini dha kushtrimin,
Bot' e re kundroi agimin.
Bot' e vjetër u përmbys,
Dit'e saj u vrenjt, u ngrys,
Tok' e gjërë e vaditurë
Me lot,
Shkoi në duart e të zot.
Dhe në çdo pesëvjeçar,
Kthehesh dimri në behar.
Kur pa-pritur...
Dymbëdhjet vjet më parë,
U sulmuan këto anë
Nga barbarë,

Xhinxhis-Hanë, Tamerlanë,
Kapërxyer,
Seç u nxinte mu në gjokës,
Kryq'i thyer.
Përsëri gjak e lëngatë!
Dhe ata që kapardisur,
Zbardhnin dhëmbët të hazdisur,
Të përgjakur brekë-grisur,
Në greminë i mbajtën këmbët!
Mbi Rajshtagun e Berlinit,
U ngrit flamur'i Leninit.—»

Dy lumejtë oshëtijnë,
Dhe gjëmojnë:

—«Nëpër shekuj, do këndojmë,
Valat tona do gjëmojnë,
Sinfoni të pa dëgjuar,
Dit'e madhe po afron
Ja! Agimi i Komunizmit
Z b a r d h ë l l o n !

Buçet lumi

Pse buçet ky lum'i Matit?
Pse ushton jehona shpatit?
Dallg'e thinjur shkumëzon,
E gjëmon!
Vallë ç'mund të ketë ngjarë?
Kush e di ç'haber ka marrë!
U hap lajmi vetëtimë
Në Tiranë:
—«Dritë, jetë vegjëlisë,
Anëmbanë!»—
Fjal'e dalë prej Partisë,
Buzëqesh foshnja në sisë!
Ndaj buçet ky lum'i Matit,
Kur me vrull vërshon prej shpatit.
Po flet lumi rëndë-rëndë:
«—Gjer më dje si i tërbuar,
Udhëtoja i harbuar,
Mbillnja tmer, përhapja zi,
Më mallkonte plak e i ri.
Një nga një do laj gjynahet.
Gjithë fajet!
Sot e tutje tërë populli
Kreshnik,
Do më quaj — «Lumë-mik!
Shekuj duke udhëtuar
Sa kam par'e kam dëgjuar...
Sa kujtime.....
Fsheh e ruan zemra ime!

Mu ne der'e fukarasë,
Pashë Vdekjen të trokasë!
Pranë foshnjesë pa gojë,
Pash' Urinë të përgjojë
Pashë nënën të lotojë.
Shkuan shekuj . . .
Shkum'e bardh'e valës sime,
U bë gjak!
Kujë, vajë, shkatërrime
Më çdo prak.
Dhe një ditë . . .
Nëpër qiej të Shqipërisë
Zbardhi drita e Lirisë!
Pashë kullën e bajrakut
Të rrëzohet,
Pashë vatrën e bonjakut
Që të ngrohet!
Dhe atje ku Met Zogolli
Varfëri e skamje mbolli,
Sot i jepet vëndit dritë,
Që nga Mati në Mirditë,
Peshkopi e Krujë Shkodër
Po ndriçohet fush'e kodër,
Myzeqe, Fier, Berat,
Çdo fabrik'e kombinat!
Sipër malesh bie borë,
Po s'të ngrin;
Ulërin tufan nër pyje
S'të mërdhin,
Ja! Po fryn një tjetër erë,
Dimri kthehet në Pranverë!
Po kush vall më jep kuvet
Të zgjerohem sa një det?
Unë plak të bëhem djalë,
Të lëviz hydrocentralë?

Gjegjet bjeshk'e malësisë,
Gjëmon zër' i vegjëlisë;
— Ndhim'e madhe e Bashkimit
Sovjetik,
Zëmrën ton'e bën çelik;
Shkëmb - granit është Partia,
E çeliktë Miqësia!»

Gumëzhin krenare vala,
Malësis'i çon të fala.